

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne:
podpis:

- 4 - 07 - 2014

Praha
Č.j.: MV - 58647- 4/VS - 2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.

prac. č.: 0352 r

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“) rozhodl na základě včasného rozkladu, který podala
- Kosovo,
státní občanka Kosova, trvale bytem 600
adresa pro doručování 6: (dále jen „žadatelka“)
proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 6. 1. 2014, č.j.: VS-1934/835.3/2-2013, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“) vyhověno její žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á**.

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatelka požádala dne 29. 5. 2013 prostřednictvím Magistrátu města Brna o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 12. 8. 2013. Trvalý pobyt má žadatelka povolen na území České republiky od 16. 4. 2008. Žadatelka je svobodná, bezdětná. Svoji žádost odůvodnila tím, že v České republice vyrůstala od roku 1992 po dobu základní školní docházky do roku 2000, kdy se rodina vrátila do Kosova. Absolvovala tam střední školu, kterou ukončila v roce 2004, kdy se společně s otcem a bratrem vrátila do České republiky. Matka a dvě sestry žijí v zahraničí. V roce 2005 byla přijata ke studiu oboru Krizový management na Rašínově vysoké škole, s.r.o., v Brně, ke studiu však dle svého sdělení z rodinných a finančních důvodů nenastoupila. Při ústním jednání na Ministerstvu vnitra dne 30. 10. 2013, kam se dostavila na základě usnesení Ministerstva vnitra ze dne 18. 9. 2013, č.j.: VS -1934/835.3/2-2013, mj. uvedla, že na území České republiky se skutečně zdržuje od roku 2005, avšak nevěnovala se žádným pracovním činnostem, kromě několika brigád. Finančně ji má podporovat otec, s nímž a bratrem bydlí na adrese v Brně, odlišné od adresy jejího povoleného

trvalého pobytu. Ministerstvo vnitra při té příležitosti žadatelku poučilo, že vzhledem k tomu, že se nezdržuje na adrese trvalého pobytu a neoznámila tuto skutečnost příslušnému pobytovému pracovišti odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra, porušila zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“) a nespňuje tak podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatelka do protokolu požádala o její prominutí.

Odbor cizinecké policie, oddělení pobytových agend Krajského ředitelství police Jihomoravského kraje (dále jen „cizinecká policie“) ve svém stanovisku ze dne 5. 8. 2013 k žádosti uvedl, že v průběhu července roku 2013 byla opakovaně provedena pobytová kontrola v místě faktického a jednou i trvalého pobytu žadatelky. Při žádné z kontrol, prováděných i ve večerních hodinách nebyla žadatelka ani jiný obyvatel z bytu zastížen. Dotazem u sousedů v patře bylo zjištěno, že žadatelka na adrese, kterou uvádí, jako skutečnou, nebydlí.

Ústního jednání na Ministerstvu vnitra se zúčastnil i otec žadatelky, který potvrdil žadatelčin faktický pobyt na území České republiky. Dále uvedl, že v České republice od roku 1996 do roku 2009 podnikal (prodej potravin a textilu v Brně), kde mu dcera brigádně vypomáhala. Jeho současný příjem činí 13 100 Kč, což jsou dávky státní sociální podpory od Úřadu práce České republiky (dále jen „úřad práce“). Žadatelka sama uvedla, že žádné dávky státní sociální podpory nepobírá. Do spisu založila aktuální potvrzení úřadu práce, že od 24. 6. 2013 dosud je v evidenci úřadu práce a podpora v nezaměstnanosti a při rekvalifikaci jí nebyla poskytována. Uvedla, že si aktivně hledá zaměstnání, zatím bezvysledně, což přičítá i tomu, že je cizinka. Otec o státní občanství České republiky nežádá, ze spisové dokumentace vyplývá, že bratrova žádost byla rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 7. 1. 2014 zamítnuta.

II.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatelka nebyla v posledních pěti letech odsouzena pro úmyslný trestný čin a splňuje tak podmínku pro udělení státního občanství České republiky stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb. Prokázáním znalosti českého jazyka splnila i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) tohoto zákona.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí dále konstatovalo, že žadatelka nespňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb. V zamítavém rozhodnutí uvedlo důvody, které jej vedly k neprominutí splnění těchto podmínek.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádosti nevyhovělo.

III.

Zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra převzala žadatelka dne 17. 1. 2014. V zákonné lhůtě podala dne 3. 2. 2014 prostřednictvím provozovatele poštovních služeb podání, které bylo posouzeno jako včasný rozklad. V tomto podání, které žadatelka datovala nesprávně dnem 3. 1. 2014, požádala o prodloužení lhůty k odůvodnění odvolání (rozkladu). Ministerstvo vnitra proto vyzvalo žadatelku dne 10. 2. 2014 (znovu dne 4. 3. 2014), aby ve lhůtě nejpozději do 20. 2. 2014 (při opětovném dožádání do 12. 3. 2014) doložila odůvodnění svého rozkladu, případně další podklady s tímto rozkladem spojené. Žadatelka do 25. 4. 2014 na výzvy k doplnění nereagovala a rozklad neodůvodnila. Pouze v e-mailové korespondenci dne 28. 2. 2014 požádala o podání zprávy, neboť jak uvedla, cestovala k mamince a její otec nemohl písemnost převzít.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbytování státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí, či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, (dále jen „Ústava“), z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona č. 40/1993 Sb. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami, uvedenými v § 2 správního řádu, i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno, či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů, a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

V.

Podle zákona č. 40/1993 Sb. bylo po žadatelce požadováno splnění podmínek podle § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatelka prokázáním své bezúhonnosti a znalosti českého jazyka splnila podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 40/1993 Sb.

Žadatelka však nespĺňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb., které jí nebyly prominuty, neboť k prominutí jejich splnění nebyly shledávány relevantní důvody.

K nespĺnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. ministr vnitra sděluje, že jak je uvedeno v odůvodnění zamítavého rozhodnutí, délka žadatelčina povoleného trvalého pobytu sice ke dni podání žádosti dosahovala doby delší než 5 let, ovšem žadatelka nespĺňuje druhou část výše uvedené podmínky, tj., že se v posledních pěti letech na území České republiky převážně zdržuje. Žadatelka uvedla při jednání na Ministerstvu vnitra dne 30. 10. 2013, že se do České republiky vrátila se svým otcem v roce 2005, když předtím vystudovala v Kosovu střední školu. Žadatelka své tvrzení o faktickém pobytu na území České republiky ničím neprokázala. Žadatelka sice doložila potvrzení brněnské Rašínovy vysoké školy, s.r.o., ze dne 1. 6. 2005, že byla přijata ke studiu v akademickém roce 2005/2006 v oboru Krizový management, ale jak sama při jednání na Ministerstvu vnitra uvedla, vysokoškolské studium vůbec nezahájila. Dále žadatelka již nepředložila ani jediný doklad o tom, že by od roku 2005 na území České republiky fakticky studovala, podnikala, či byla v zaměstnaneckém poměru. Naopak z dokladů, které ke své žádosti předložila, víceméně jednoznačně vyplývá, že se na území České republiky vůbec nezdržovala. Z dokladu vystaveného dne 23. 9. 2013 Všeobecnou zdravotní pojišťovnou České republiky (dále jen „VZP“) vyplývá, že žadatelka se dne 16. 4. 2008 odhlásila z veřejného zdravotního pojištění, ukončila pobyt a opětovně se přihlásila dne 29. 5. 2013, tj. přesně v den, kdy si podala u Magistrátu města Brna žádost. Žadatelka tak nedoložila žádné doklady, kterými by prokázala faktický pobyt na území České republiky od roku 2005 do 28. 5. 2013.

Ministr vnitra souhlasí s dedukcí, kterou uvedlo Ministerstvo vnitra v odůvodnění zamítavého rozhodnutí ohledně postupu VZP v případě, že by se žadatelka skutečně na území České republiky zdržovala, včetně povinnosti vymáhat sankční penále, pokud by žadatelka nehradila pojistné na veřejné zdravotní pojištění řádně a včas. O pravděpodobnosti, že se žadatelka na území České republiky nezdržovala, či nezdržuje, nemá pochybnost ani cizinecká policie.

Ministr vnitra dále konstatuje, že žadatelka nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť beze vší pochybnosti neplnila povinnosti vyplývající ze zákona č. 326/1999, jak uvedla v předmětném stanovisku ze dne 5. 8. 2013 cizinecká policie, která z toho důvodu zastává k žádosti negativní

stanovisko. Podle ustanovení § 98 zákona č. 326/1999 Sb. je cizinec, kterému byl vydán průkaz o povolení k trvalému pobytu, povinen hlásit změnu pobytu na území do 30 pracovních dnů ode dne změny. Povinnost se na cizince vztahuje, pokud předpokládaná změna místa pobytu bude delší než 180 dnů. Žadatelku se však nepodařilo zastihnout ani na údajné adrese jejího pobytu v ulici v Brně - Lesné. Cizinecká policie proto usoudila, že žadatelka se v inkriminované době pravděpodobně dlouhodobě zdržovala, resp. zdržuje, spolu se svým bratrem mimo území České republiky. Žadatelka oznámila příslušnému pobytovému pracovišti odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra svou adresu pro doručování teprve dne 31. 10. 2013, tj. v průběhu správního řízení o její žádosti.

Ministr vnitra se plně ztotožňuje s Ministerstvem vnitra ve věci neprominutí žadatelce nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Ministr vnitra se kloní k tomu, že i kdyby žadatelka splňovala podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., nebylo by jí prominuto nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. (plnění povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů) neboť by musela prokázat důvody zvláštního zřetele hodné pro prominutí jako jediný předpoklad podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona č. 40/1993 Sb., pro který lze uvedenou podmínku prominout. V případě žadatelky takové posouzení odpadá, protože žadatelce nelze prominout nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., tj. že má na území České republiky ke dni podání žádosti po dobu pěti let povolen trvalý pobyt a po tuto dobu se zde převážně zdržuje. Tuto podmínku lze prominout pouze z důvodů taxativně uvedených v § 11 odst. 1 písm. a) až h) zákona č. 40/1993 Sb., z nichž žadatelka ani jeden nesplňuje.

VI.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěných řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra je toho názoru, že by si žadatelka měla ujasnit, zda opravdu chce spojit svou budoucnost s Českou republikou. Žadatelka prokazatelně žila na našem území v letech 1992 až 2000, poté však svůj vztah k České republice oslabil tím, že v letech 2000 až 2004 studovala v Kosovu, což však nebylo pro Ministerstvo vnitra důvodem její žádosti nevyhovět. Žadatelka však uvedla, že se v roce 2004 (2005) vrátila do České republiky, avšak nepředložila žádný doklad o tom, že se v té

době do 28. 5. 2013 na našem území fakticky zdržovala. Žadatelka byla sice přijata v akademickém roce 2005/2006 ke studiu na soukromé vysoké škole, avšak toto studium vůbec nezahájila. V České republice nikdy nepodnikala ani jako fyzická osoba ani prostřednictvím právnické osoby, rovněž tvrzení o brigádách nepodložila žádnými doklady (např. dohodou o provedení práce, dohodou o pracovní činnosti) a úřad práce vede žadatelku v evidenci uchazečů o zaměstnání teprve od 24. 6. 2013. Ke kladnému hodnocení nepřispívá ani tvrzení žadatelky, že je finančně závislá na svém otci, resp. na dávkách státní sociální podpory, které mu náš stát vyplácí. Ministr vnitra rovněž nemůže souhlasit s tvrzením žadatelky, že zaměstnání nemůže najít z důvodu, že není státní občankou České republiky. Ministroví vnitra je známo, že na území České republiky žijí a pracují desetitisíce cizinců z třetích zemí bez podstatných problémů. Působí zde řada neziskových organizací, které svou činností přispívají k oboustranně přínosnému soužití cizinců a většinové společnosti. Žadatelka má také velkou výhodu oproti ostatním cizincům, že zde po řadu let byla žákyní základní školy, takže její znalosti českého jazyka jsou prakticky na úrovni rodilé mluvčí. V hledání zaměstnání jí tak nebrání ani jazyková bariéra, jako tomu je u velké části cizinců. Žadatelka by také však měla dostát svým povinnostem vyplývajícím z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnostem vyplývajících ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky, a také se snažit o svou integraci zejména z hlediska pracovního.

Ministr vnitra připomíná, že zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatelů a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele do státního svazku přijme.

E

Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Protože ke změně rozhodných skutečností nedošlo, rozhodl na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 písm. a) a e) zákona č. 40/1993 Sb., jejichž splnění nebylo žadatelce prominuto.

K dosavadnímu požadavku o předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014, pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra:

